el m’à sgrifà ‘l bastardo
lasando ‘n sgrèben dent
portando dré i mè sogni
nasùdi pian ‘n de ‘l cör

el m’à carezà ‘l vél
ongèndo de parole
le sgrìnfie söi pu spìze
entànt che ‘l le ‘mpiantava

el m’à sgrifà la pèl
lasandola lì al sol
come che ‘l fus na préda
che la se crèpia, séca

el m’à dezipà l’anima
co ‘n baso tébi e dolc
sanguéta che sugàva
mé de maìstro ai làori

el m’à davèrta a ròcol
denanzi a qoel vènt sùt
ma adès l’è nà, scampà
l’è sol ‘n de i mè strangoši

ma ‘l m’à sgrifà dal bòn
fasèndome ‘n mal fiš
e adèš ‘n del spègio arzènt
me gato ‘l sogno mè

pò föra ‘l ciel l’è azùr

de dré da i vedri néti
la sera, ‘l par de Agost
co i brìgoi šòi de stéle

se pòsta ‘n merlo e ‘l fis’cia
su i scùri mai seràdi
campane ‘n mèz al pèt
e ‘nnanzi al lèt en sgiànz

sul viso ‘n bèl soriso
e ‘l ghirlo ‘l bate l’ùš
portandose la sgeva
lontan da i mè pensieri

e i mè cavèi sul vènt
me sento ‘l cör che bate
orlòi de i dì pu mèi
pan pian vèn su la nòt

cròda na stéla
adèso, mi

Giuliano